

SLOHOVÉ
CVIČENÍ
NA
DEVIACE
KNIHA TŘETÍ

© Stanislav Filip

Stanislav Filip

**SLOHOVÉ CVIČENÍ
NA DEVIACE**

**KNIHA TŘETÍ
DRÁPKEM UVÍZNUV -
CHYCEN JEST PTÁČEK CELÝ**

**© STANISLAV FILIP
1980**

Vydání první 2025

© Stanislav Filip, 2025

Obálka © Stanislav Filip

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-281-7 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-282-4 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-283-1 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Obsah

Podezření na pohlavní chorobu	4
Sestřičky na kožním	9
Karel Václavíček	19
Fámy, co kolovaly o Karlovi na útvaru	34
Karel a Růžena	39
Jiřina Onderková	43
Ryba netuší, že žízala může být na háčku	56
Malý a velký	65
Pátek třináctého	78
Paní Trčková	80
Smůla ještě pokračuje dál	89
Nečekaný dopis od matky	96
Dominový efekt	104
Překvapením není konce	109
Lhát se musí umět	114
Vyšší odborná škola přetvářky a lhaní	150
Za blbost se platí	160
Jak silná je sexuální touha	168
Ještě drobná komplikace před civilem	199
Druhá návštěva Jiřiny	204
Hlas přírody nezastavíš	213
Překvapivé zjištění	229
Jakubova návštěva Jiřininy rodičů	233
Okružní cesta po Bílé Studni	250
Komplikace ze strany matky	299
Dohazovačem proti své vůli	302

Podezření na pohlavní chorobu

V tom končícím létě byly ještě mimořádně teplé dny. Na nově budovaném úseku řadící nákladní sekce nádraží v České Třebové jsem ještě s několika vojáky pokládal pražce, na které se potom šroubovaly patky pod kolejnice. Denně jsem jich odnášel z vozíku na místo několik desítek. Byly úplně nové a pěkně těžké. Na sluníčku se z nich odpařoval sublimát, kterým byly napuštěny; páchl a nepříjemně štípal do nosu a do očí. Pracovali jsme pouze v trenýrkách, protože se v tom horku ani jinak pracovat nedalo. Po čtyřech dnech jsem večer při sprchování zjistil, že mám po celém těle obrovské množství červených pupínků. Byly opravdu od hlavy až k patě, měly jednotnou velikost a děsně svědily. Na ošetřovně mi řekl četař absolvent, že budu muset na infekční oddělení do civilní nemocnice do Svitav, protože netuší, co by to mohlo být a kdyby to bylo nakažlivé, tak bych to mohl roznést mezi ostatní vojáky po celém útvaru.

Ve Svitavách mě hned umístili na kožním a vůbec mi nechtěli věřit, že bych tu vyrážku mohl mít od pražců, jak jsem se jim už při vstupní prohlídce snažil vysvětlit. Stal jsem se pro ně zajímavým případem a dokonce se na mě přišel podívat speciálně i primář oddělení. A nejenom on. K tomu prvotnímu vyšetření si přizval snad kolegy ze všech možných pracovišť; v té izolované místnosti, kde se to konzilium odbyvalo, se tisnilo tolik bílých plášťů, že v té malé okresní nemocnici snad ani tolik doktorů neměli. Dokonce to ve mně v jeden okamžik vzbudilo podezření, že si některý z těch plášťů navlékl možná i vrátný, aby si mohl prohlédnout onu neznámou a tím patrně i vzácnou kožní chorobu, kterou jsem jim tam bez předchozího varování dotáhl. Ať těch přihlížejících bylo kolik chtělo, pořád to nemohlo ovlivnit skutečnost, abych se před nimi necítil trapně. Jaký já pro ně můžu být případ?

Když už se zdálo, že všichni pozvaní jsou na místě, ujal se primář slova a první co řekl bylo to, abych si odložil nemocniční pyžamo, které jsem dostal, když mě sem přijímali. Jakmile jsem si svlékl všechno, co jsem měl na sobě, vzal si takové dřívěčko, které doktoři většinou používají na to, aby se vám

podívali do krku, jestli nemáte zdužené mandle a začal mi tím dřívečkem obracet moje přirození na všechny možné strany.

„Aha,“ - ohodnotil téměř okamžitě svůj nález. „Tak tohle je každému z vás zcela jasné, že?“

„Treponema pallidum...?“ - ozval se v davu těch bílých plášťů nesmělý hlásek některé z jeho mladých, ale o to snaživějších kolegyně.

„Tak,“ - přikývl primář bez sebemenšího zaváhání. Viděl jsem na něm, jak je zjevně potěšený nad tím, že se v tomto konziliu vyskytl i někdo další, kdo má na daný problém obdobný názor jako on. „Máme tu čest, že po mnohaleté absenci syfilidy na našem okrese, se právě nyní objevil na našem oddělení ojedinělý exemplář a to, jak lze nyní vidět na vlastní oči, přímo v naší armádě,“ - obrátil se významně na okolostojící, u kterých tato zpráva přinesla okamžitý profesionální zájem a vzrušení. „Třeba tady tohle,“ - ukázal na něco, co bylo bohužel v místě, kam jsem se bez pomoci zrcátka nemohl ani podívat. „Typické, že ano? Anebo tohle,“ - přehodil mi pytlík zleva doprava, aby nepřekážel pohledu kolegů a kolegyně, kteří mu jeho nález rovněž svorně odkývali. Nato se primář zvedl a znovu se obrátil na mne: „No tak, vojíne, vidíte sám, že nás neobalamutíte,“ - podíval se mi do očí s převahou vítěze. „Radím vám dobře, teď byste udělal nejlépe, kdybyste se rozvzpomenul na všechny vaše přechodné lásky a sepsal nám je kvůli celkovému vyšetření. Taky by nám hodně pomohlo, kdybyste znal jejich adresy, tím by se to výrazně urychlilo, víte?“ Maličko se zamyslel a pak do mého ohanbí zabořil svůj kritický pohled. „Asi v tom vašem seznamu nebude chybět Zdena Vlasáková z náměstí, že? Je to stará známá firma a nejspíš jste to chytl od ní, čemuž bych se ani nedivil. Je pěkně stavěná, anatomicky nemá chybu, chlapi na to chvilkové potěšení u ní stojí frontu. Tak co? Že mám pravdu, miloval jste se s ní?“ - ulpěl poněkud delším pohledem na mých rtech. Možná ode mne očekával, že potvrdím jeho domněnku, protože by se pak před kolegy mohl kasat, jaký je frajer ve svém oboru, když tak dokonale zná své obsáhlé a dlouholeté působíště s možným výskytem vyložených kněžek lásky, nebo i případných promiskuitních vdaných paniček, podle čehož by mohl také odvodit

pravděpodobný zdroj nákazy. (Stejně to ale všem aktérům muselo doposud vycházet, když chvíli předtím upozornil na ten dlouhodobý interval, kdy se ve Svitavách a přilehlém okolí žádná závažná pohlavní choroba nevyskytovala).

Díval jsem se na něho a přemýšlel jsem, jestli to opravdu myslí vážně, že ty moje nešťastné pupínky jsou projevem pohlavní choroby, kterou jsem měl chytit od nějaké místní kurvičky, se kterou možná on sám měl co do činění, protože jak o ní mluvil, že je pěkně stavěná a nemá anatomickou chybu, o tom cosi napovídalo.

„Já bych k tomu něco chtěla...“- přihlásila se vrchní sestra o slovo dvěma zvednutými prsty, jako když se hlásí školák, když chce být vyvolán. Asi na tomto oddělení držel primář svůj personál pěkně na uzdě.

„No copak?“- to přerušení své přednášky nesl primář viditelně s nelibostí.

„Já jen, že tohohle vojáka přivezli z České Třebové,“- vrchní sestra se až zajíkla, když přednesla svému nadřízenému tuto skutečnost.

„A to si jako myslíte, že by si nemohl zajet za nějakou holou do Svitav?“- odfrkl primář způsobem, kterým chtěl vrchní sestře naznačit, že o tom ví svoje. „To se přece nevylučuje, čmelák kolikrát letí pěkně dlouhou štreku za květinou, která mu zavoní nejvíc,“- ohlédl se pyšně po svých kolezích, jak jim to všem pěkně vysvětlil. „Tak mu, sestřičko, dejte nějaký papír a tužku aby mohl napsat všechna ta jména.“ Vrchní sestra okamžitě vytrhla z poznámkového bloku čistý list a společně i s propiskou mi ho podala.

„A pokud byste znal i jejich úplné adresy, potom by nám to ušetřilo mnoho času při vyhledávání,“- prakticky opakovala primářova slova, ovšem v poněkud jiném pořadí. Zato si od něho zasloužila pochvalné přikývnutí.

„Ale pane primáři, já to mám skutečně od pražců,“- pokusil jsem se ještě té lékařské kapacitě vzepřít.

„A co bylo mezi vámi a těmi pražci? O tom jste takticky pomlčel, že ano, vy šibale?“- zavtipkoval si na můj účet. Přítomný zdravotnický personál se jeho vtipu povinně zasmál. Primář kožního oddělení shovívavě počkal, až se všichni zase uklidní

a dál pokračoval ve své řeči: „Já vám rozumím a snažím se vás pochopit, ale prosím vás, pochopte zase vy mne, tady musí jít jednoznačně veškerá solidarita s těmi zainteresovanými stranou. Pamatujte si, že i ta osoba opačného pohlaví je v nebezpečí, pokud se nebude včas léčit. A co víc, bude dál nekontrolovaně roznášet tu svoji chorobu a během krátké doby tady budu mít třeba půlku Svitav. Nesnažte se ji zamlčet, i kdyby se jednalo o vdanou ženu, rozumíte?“ - hladil si rukou zátylek, jakoby tam právě ucítil rašit nějaké pupínky. „Ach, tahle promiskuita!“ - povzdechl si. Už jsem si myslel, že s tím poučováním nadobro skončil, jenže to si jenom nabral dech, aby mohl zase dál pokračovat. „Epidemickému šíření této pohlavní choroby můžeme účinně zabránit pouze a jediné včasným podchycením všech zúčastněných a jejich včasnou léčbou. Ano?“ - jeho hlas zněl takřka úpěnlivě, když se ode mě dožadoval jednoznačné odpovědi.

Ten jeho přístup mě docela namíchl. Nejsem tu přece nikomu pro smích. Klidně si udělá o mé výraze jednoznačný úsudek a na moje námitky vůbec nebere zřetel. A když už nemůže před tímto konziliem z ješitnosti připustit nějaké svoje pochybení, tak se přede všemi s takovou kapacitou rozhodně přít nebudu. Až vyjde najevo, že se zmýlil, ať si to vychutná potom od personálu sám.

„Všechno, co říkáte, jsem pochopil, pane primáři. Ale...“ - chtěl jsem mu ještě jednou a naposledy vysvětlit, že je zbytečné léčit mě na nějaký syfilis, když vím stoprocentně, že to mám fakticky od vypařujícího se sublimátu z pražců, jenomže primář se urputně držel své teorie a vůbec si nehodlal připustit, že to může být tak, jak to tvrdím já.

„No dobře, já vám rozumím, ono jich bylo víc,“ - přerušil mě s uštěpačným pousmáním, které mi mělo naznačit, že si jako chlap uvědomuje a cení mé sexuální kondice. „Jistěže vám dáme k dispozici nějaký čas, abyste se rozvzpomenul na všechny ty ženy, se kterými jste se pohlavně stýkal, ano? Řekněme za takovou hodinku byste ten seznam odevzdal tady vrchní sestře, dobře?“ Tím vlastně dal najevo ostatním lékařům a zdravotnímu personálu, že vojsko v naší socialistické armádě je v rozkladu, že v ní bují promiskuita a že naší

specializací je nekontrolované souložení s ženami a dívkami v širokém okolí svého výskytu. „My teď všichni půjdeme na svá oddělení, abychom vás nerušili a vy mu udělejte výtěry, dejte to na laboratoř a zatím mu nasadte antibiotika jako obvykle,“ - přikázal vrchní sestře. Po tomto jeho verdiktu se pak všichni rozešli a dali mi tak možnost přemýšlet v naprostém soukromí o své nejisté budoucnosti v tomto zdravotnickém zařízení.

Já vám něco řeknu. Nechtějte se dostat do rukou lékařů v nemocnici, protože vám naleznou i takové choroby, o kterých nemáte ani tušení. Stanete se v jejich rukou pokusnými králíky, dělají si s vámi, co právě uznají za vhodné a vy jste v té chvíli úplně bezmocní.

Co jsem komu udělal, že se mi tu nevěří? Ten tvrdohlavý primář mi naordinoval nějaká antibiotika, která třeba ani nemusím brát a která mi naopak můžou uškodit. Copak mě chce zabít? A co Hippokratova přísaha, to mu nic neříká?

Sestřičky na kožním

Sedím si už nějakou chvíli na okenním parapetu v pokoji se čtyřmi prázdnými postelemi a koukám do přilehlého parku, ve kterém se právě promenádovaly dvě dívky v nemocničních úborech. Byly zavěšené do sebe a bavily se o něčem, co muselo být asi dost legrační, protože obě každou chvíli vyprskly v hlasitý smích. S tou domnělou pohlavní chorobou jsem byl oddělený v izolaci od ostatních a tím pádem jsem byl odkázaný k nudě. Nebylo tu nikoho, s kým bych si mohl popovídat a jediným rozptýlením bylo to koukání do parku a nebo jsem si ještě mohl nanejvýš pustit rádio po drátě. A to bylo tady už všechno.

Pozoroval jsem ty dívky tak dlouho, dokud mi nezmizely za rohem protější budovy, ale jinak se venku nic zajímavého nedělo (leda tak občas kolem prošel někdo z personálu, nebo někdo z pacientů v nemocničním županu). Když už mě omrzelo i to koukání, rozhodl jsem se, že si lehnu na lůžko a budu se snažit usnout, abych aspoň nějak přečkal čas, který mi ještě zbýval do večere a neuhryzal se tu nudou. A to má ještě za hodinu přijít za mnou vrchní sestra, abych jí odevzdal seznam nějakých ženských, se kterými jsem měl mít pohlavní styk. Kdyby tak všichni věděli, jak na tom doopravdy jsem...

Když jsem se otočil zpátky do pokoje, abych ten nápad s tím usnutím realizoval, uviděl jsem stát u mé postele malou, útloučkou holčičku, která do místnosti vešla tak potichoučku, že jsem to ani nepostřehl. Měla na sobě úbor zdravotní sestry a na hlavě čepček, který korunoval její drobounký obličejík, kterým se na mě mile usmívala.

„Promiňte, ani jsem vás neslyšel přijít,“ - omlouval jsem se. Okamžitě jsem si vybavil úžasnou situaci - že mi teď odpoví něco v tom smyslu, že nepřišla, ale že sem normálně připlula vzduchem, protože není žádná zdravotní sestra, ale víla; a víly - jak známo, nechodí pěšky, ale létají. Ale hlavně že je tu proto, že si přišla se mnou povídat, aby mi nebylo smutno.

Nic takového se pochopitelně nestalo a já jsem si tím pádem udělal docela jiný obrázek o vílách, než jaký jsem měl doposud.

Ta miloučká dívka se totiž zachovala daleko prozaičtěji, než jsem si v duchu představoval.

„Tak pojdte, uděláme ten stěr,“- vybídla mě, abych se posadil na postel.

„Jaký stěr?“- polkl jsem naprázdno, protože jsem vůbec neměl tušení, co tím přesně míní.

„No ano, vždyť to přece nic není, ani to nijak nebolí,“- snažila se mě uklidnit, když na mě poznala, že jsem z toho celý nervózní. Na noční stolek pak odložila podnos, kterého jsem si předtím vůbec nevšiml, že ho má v rukách, protože jsem se pořád fascinovaně díval do těch jejích úžasných kukadel. Měla na něm různé podivné instrumenty a pomůcky, lihový kahan, nějaká obinadla, tampóny, špejle a taky dvě zkumavky. „Stáhněte si dolů ty kalhoty,“- řekla jakoby mimoděk a přitom sirkou zapálila knot kahanu. To mě náležitě vyděsilo.

„Dolů?! Vždyť já už pod tím nic nemám,“- vysvětloval jsem jí nejnepě.

„A mohl byste mi říct, jak jinak bych vám ten stěr mohla udělat?“- bavila se mými rozpaky.

„Já myslel...jako z krku...?“- cítil jsem, jak rudnu po celém těle. „Vy myslíte jako že právě...ten?“- začalo mi konečně docházet, o co tu půjde. Při představě, že mi toto křehoučké děvčátko bude svými něžnými ručičkami provádět něco tak nechutného na mých nejintimnějších místech, mě přivádělo do takových rozpaků, že jsem z toho začal docela koktat.

„Samozřejmě, že myslím ten,“- opakovala po mně s úsměvem. Největší důraz dala ovšem na slovo ten (stejně jako jsem to předtím udělal já).

„Jak jste se mohla dát na takovou práci právě vy, taková křehká dívka?“- prodlužoval jsem ten kritický okamžik, jak to jen šlo.

„Děkuji vám za poklonu,“- odpověděla zjevně potěšená mým pochlebováním a zároveň přitom i správně vytušila pravou příčinu mé neochoty odhalovat se před ní. „Někdo to přece dělat musí a mě to docela baví. Ale vy už se přestaňte stydět, ty kalhoty vážně musí dolů,“- zaznělo pak z jejích rtů dost nekompromisně. Hlavou mi prolétly všechny trapasy v mém životě, které jsem až doposud absolvoval a po těchto okamžicích

trapného ticha (ve kterých mě ta krásná sestřička pochopila a bez nějakých štiplavých průpovědek počkala na to, až se rozhodnu) sundal jsem si ty pyžamové kalhoty pod pás a vystrčil na to nádherné děcko svůj zadek.

„Kdybyste se otočil, tak by mi to šlo možná líp,“- uslyšel jsem za sebou a já jsem poznal, že se přitom málem dusila smíchy. „A bych vám řekla pravdu, takhle jsem to ještě nikomu neodebírala. Ani se nepamatuji, že by nás to tak učili.“ Bylo znát, že se nutila, aby zůstala stále vážná. Jenom s velkým sebezapřením jsem se ohlédl a vyčítavě jsem se jí podíval do očí, ve kterých jsem ještě na okamžik uviděl šibalské ohníčky. „Jak jste to tedy dělal s těmi děvčaty, když jste tak stydlivý?“- zasadila mi krutou ránu pod pás. Kdyby tak věděla, jak na tom doopravdy jsem...

„Ještě i vy si s tím začínajte!“- měl jsem už všeho toho vytavání a pitomých narážek plné zuby. „Kolikrát musím ještě každému z vás tady vysvětlovat, že jsem se žádnou holkou nic neměl?“

„Tak tohle můžete vykládat své babičce,“- měla v té věci naprosto jasno. „Tady to přece ví už celá nemocnice, jak jste se nakazil.“

„Říkáte celá nemocnice?“- viděl jsem, že jakékoliv vysvětlování by tady byl marný boj s větrnými mlýny. „No jasně,“- na jednu jsem uvědomil, odkud bere tu svou jistotu. „Pan primář vyřkne diagnózu a tím je celá věc vyřízená, že? Už to po něm papouškují všichni, i když to bylo úplně jinak.“

„Tak byste neměl mluvit,“- napomenula mě. „My vám přece chceme pomoci.“

„Vždyť je to pravda!“- vážně mě už přestávalo bavit diskutovat s každým o mém panictví, ale jinou obranu jsem neviděl. „Jak jsem se mohl nakazit od holky, když jsem ještě se žádnou nic neměl?“- vyhrkl jsem rozčileně a v tom afektu jsem na sebe prozradil toto své největší tajemství.

„Ale...“- nemohla hned pochopit, co se jí to tady snažím vůbec tvrdit. „To jako vážně...nic? Ani třeba v civilu? Ono to trvá třeba rok, než tahle nemoc propukne, víte?“

„Ne, - ubezpečil jsem ji. „Ani v civilu.“

„Tak mi řekněte, jak jste k tomu mohl přijít?“- bylo na ní

vidět, že sice ještě není mými argumenty dostatečně přesvědčená, ale také - a to byl pro mě důležitý obrat, že i výrok pana primáře v ní v tomto okamžiku zanechal určité pochybnosti.

„No přece z těch pražců, jak se z nich vypařovala ta impregnace, už jsem to tady vysvětloval tolikrát, ale nikdo na to nebral zřetel. Dělal jsem v parnu s novými pražci a z toho mi naskákaly ty pupínky,“ - zopakoval jsem této mladé sestřičce ještě jednou svoji verzi vzniku mého problému.

„Tak víte co?“ - zapřemýšlela. „Počkejte chvíličku, hned jsem zpátky!“ - ten konec věty řekla už ve dveřích. Toho okamžiku jsem chtěl využít k tomu, abych si natáhl kalhoty zpátky na své místo, ale už jsem to nestihl. Sestřička se skoro obratem vrátila v doprovodu své další kolegyně, která byla jenom o něco málo starší, než ona. Všiml jsem si, že vypadala daleko ženštěji a tak jsem podle toho usoudil, že bude také zkušenější.

„Chtěla jsem ti něco ukázat, Jani,“ - táhla svoji kolegyni až k mé posteli.

„To je přece ten voják s tou syfilidou, že?“ - sestra Jana si potřebovala ty moje pupínky prohlédnout co nejlépe a proto přistoupila ke mně tak blízko, že jsem ucítil vůni mentolového bonbónu, který měla v puse.

„To není pravda,“ - zavrtěl jsem hlavou a hned jsem se začal bránit proti tomuto všeobecnému nařčení, které rozvířil pan primář. „Já už jsem to tady sestřičce povídal, že to nemám z toho, no...pohlavního styku, že?“ - obrátil jsem se na to nádherné stvoření ve stejnokroji. „No řekněte sama, že je to tak?“ - dožadoval jsem se jejího souhlasu, i když to bylo stejně zbytečné, protože obě už byly zcela mimo vnímání toho, co říkám. Dalo by se to snad omluvit jenom tím, že za to mohla ta jejich profesní deformace - tak byly přesvědčeny o neomylnosti svého nadřízeného, i kdyby příznaky choroby diagnostikoval tisíckrát špatně.

„Tady jsou začínající flegmóny,“ - ukazovala mi na břicho. Mladá kolegyně si musela stoupnout na špičky, aby přes Janina ohnutá záda viděla.

„Aha, no jasně,“ - konstatovala po tom jejím objevu, když ho spatřila také. Starší sestra jí ráda uvolnila místo, aby Rozkošné dítě (tak jsem si totiž v duchu tu mladičkou krasotinku

pojmenoval) mohlo pozorovat jakési, mně nic neříkající, patologické projevy na mém těle, které teď právě od zkušenější sestry Jany dostaly jakýsi punc ozřejmění.

„To se teď bude pěkně rozlézat,“ - upozornila mě Jana na to, co bych měl v příštích dnech nejspíš očekávat.

„Když on ale tvrdí, že to má od pražců,“ - hleslo Rozkošné dítě patrně maličko zviklané mým urputným zapíráním nechráněného pohlavního styku. „Ty si taky myslíš, že chytil syfilis?“ V jejím hlase jsem vycítil rozpaky nad tím, jestli se má přiklonit k mojí verzi o alergii na sublimát, nebo k výroku primáře o jasném příznaku pohlavní choroby. Hned jsem se toho chopil.

„Vy jste tady jediná, kdo mi aspoň trochu věří,“ - vzhledl jsem k ní s nadějí. „Já vám můžu odpřisáhnout, že jsem se žádnou holkou nic neměl.“

„To jste celí vy, chlapi,“ - povzdechla si Jana, když se mi předtím podívala vyčítavě do očí. Asi s tím už musela mít nějaké špatné zkušenosti.

„Já doběhnu pro Olinu! Ta to určitě bude vědět!“ - vyhrklo Rozkošné dítě a hned také vyběhlo na chodbu.

„To je zkratka naše Anička,“ - povzdechla si Jana. „Je to ještě takové děcko,“ - komentovala s pochopením její iniciativu. Vida! Rozkošné děcko má také nějaké jméno. Anička...Aninka...Andulka. Než jsem se stačil v duchu pokochat skloňováním Aniččina jména, už byla zpátky a strkala mi k posteli další, v pořadí už třetí konzultantku.

„To je Olina,“ - představila mi Anička blondatou vytáhlou sestřičku.

„No, já jsem Olina,“ - hrnula se hned ke mně nově příchozí sestra - v pořadí už třetí, aby i ona mohla stanovit svoji vlastní diagnózu, když už sem byla kolegyněmi přizvaná. „Tak ukažte, co to máte,“ - zajímala se už jenom o moji pokožku z profesního hlediska. Vyhrnul jsem si hořejší díl pyžama, aby se mohla podívat.

„Tady jsou ty flegmóny,“ - ukazovala Anička na fleky, aby je náhodou její zkušenější kolegyně nepřehlédla, i když shluky těchto potvor byly určitě vidět nejméně na deset metrů ode mne.

„A hlavně si všimni těch okrajů,“- napovídala Jana.

„To není tak jednoznačné,“- zakabonila se Olina. „A na ptáka jste se dívaly?“- obrátila se k oběma kolegyním současně.

„Ještě ne...tedy ne tak důkladně...jenom jak jsem chtěla dělat ten stěr...ale to jsem se jaksí moc...“- přiznávala Anička, přičemž taktně pomlčela o mé stydlivosti

„Já myslela, že už je hotový,“- Jana ukázala na hořící kahan a pak se podívala na mladičkou sestřičku. Poněkud svérázná Olina to shrnula lakonicky:

„Myslet znamená hovno vědět. Cos tady takovou dobu dělala?“- její káravý pohled se teď nasměroval na Aničku. Ta se celá schoulila do sebe.

„Já...“- pípla jenom slabounkým hláskem, ale pak už ani nebyla schopná nějaké další obhajoby.

„To je moje vina,“- nechtěl jsem, aby si kvůli mně zbytečně vymýšlela. „Já jsem ji tady zdržoval.“

„Fajn, tak ty kalhoty dolů a ukažte nám penis,“- Olina šla na to raději direktivně, aby předešla nějakým komplikacím z mé strany, protože se dokázala vžít do mých pocitů mladého kluka, který se má svléknout před tolika ženskými.

„Musí to být...před vámi všemi?“- bojoval jsem s tou početní přesilou o každou píď svého oblečení. Chápal jsem sice, že s lidskou nahotou se tu setkávají denně, ale proč právě na tohle oddělení strčili zrovna takové mladé? Už jenom to pomyslení, že mi budou tři holky zvědavě čučet na ptáka, bylo dost frustrující, to jistě chápete.

Všichni jsme začínali být trochu nervózní; ony z toho, aby si potvrdily nebo vyvrátily primářovu diagnózu a já, abych tu prohlídku měl už za sebou. Připadal jsem si jako na striptýzu, když jsem začal podebírat gumičku kalhot od pyžama a potom ji pomalu roloval dolů. Přestal jsem, když už bylo zřejmé, že by jim to mohlo stačit a s pyžamem na půl žerdi jsem se cudně koukal střídavě ke dveřím nebo k oknu, zatímco ony dumaly nad mým visícím údem. Olina si k tomu ještě dřepala, aby ho měla co nejlíže a chvíli ho soustředěně obhlížela.

„Podej mi tlapku,“- požádala po chvíli Aničku a ta jí hned nato podala jemnou chirurgickou rukavici. Olina si ji zručně navlékla na pravou ruku a tou mi pak můj penis přizvedla, aby

se na něho mohla podívat i ze spodní strany. „To je to samý,“- řekla skoro zklamaně, protože to tam zřejmě vypadalo stejně jako nahoře.

„Ukaž, já se taky podívám,“- řekla Jana. I ona dostala od Aničky jednu rukavici, aby mohla dodržet nutnou hygienu (a tím se projevila jako zkušený praktik, který už má něco za sebou - což by mě mohlo v podstatě uklidnit; jenže tomu tak nebylo, protože se mé myšlenky ubíraly k nějakému nepředloženému možnému zásahu zdejšího personálu do mého intimního života: co když mi ho uříznou?)

S Olinou pak střídavě braly to moje péro do rukou, zvedaly ho a zase spouštěly, odkláněly ho na jednu i na druhou stranu a mně se zdálo, že namísto aby si v tom udělaly jasno, tak se jim ta věc čím dál víc komplikuje.

„Tak co? Je to ono, nebo ne?“- ptala se Anička, která už z toho byla celkem nervózní, protože viděla, jak si tu obě pohrávají s mužským údem jako nějaké puberťačky a pořád nejsou schopny dojít k nějakému závěru. „Já jsem měla ty stěry přinést do laboratoře už před půlhodinou,“- odůvodňovala tu svoji netrpělivost.

„Já si myslím, že to syfilis není,“- ohlásila Olina trochu rozpačitě výsledek svého bádání.

„Vždyť jsem vám to říkal!“- vykřikl jsem vítězně, protože se mi konečně dostalo patřičného zadostiučinění. Jenomže ten pocit mi nezůstal moc dlouho; ještě se k tomu nevyjádřila druhá ze starších sester - to abych získal jejich většinu na svoji stranu. Jana však krčila bezradně rameny.

„No jo, ale když primář řekl, že to syfilis je, tak se s tím nedá nic dělat. Budete dostávat antibiotika a hotovo,“- rozhodla po chvílce zvažování. Mezitím si Anička natáhla z podnosu třetí rukavici a plaše chytila do své malé ručky moje náhle zvětšující se přirození. (Bylo zvláštní, když mi ty ostatní sestry vrtěly tím ptákem, tak to se mnou nic nedělalo).

„Hm,“- přikývla po chvíli pozorování. „To jsem vám mohla říct taky a nemusela jsem je ani volat,“- sdělila mi s odzbrojujícím úsměvem. Tím mě přivedla do tak velkých rozpaků, že jsem se začínal až potit. Olina, která si těch krůpějí, které mi na čele vyrazily, všimla nejdřív a pocítila potřebu mít k tomu

svůj komentář.

„No tak jsme se podívaly, to je toho!“ - odfoukla si z tváře pomyslný vlas.

„Vždyť nic neříkám?“ - hlesl jsem. Rozhodně jsem přitom musel být celý červený studem, jak se znám. Ty potvůrky to udělaly schválně, aby mě přivedly do rozpaků pro své potěšení. A kromě toho, na vojáka si taky dovolí každý, protože ho snad jako člověka ani neberou.

„My už jsme takových viděly!“ - Jana se doslova kochala pohledem na to, jak se stydím a přitom nemohu proti tomu nic udělat. Asi mi tím chtěla naznačit, že od sester se to nemůže brát jako nepřistojnost, když je to jejich běžná denní rutina a že to mám taky tak přijmout.

Zrovna se tomu všechny tři začaly smát, když se najednou prudce rozletěly dveře a v nich se objevila vrchní sestra.

„Co tady všechny děláte?! A kdo vás sem vůbec poslal?!“ - rychle si zjednávala pořádek. Letmo pohlédla na moje přirození a všimla si navlečených rukavic u všech tří sestřiček. „To nestačíte na ten výtěr jedna? Co?! To u toho musíte asistovat hned tři?“ - dávala jim z titulu své funkce do těla.

„My si myslíme, že to nebude syfilida,“ - ozvala se Olina jako první z těch tří.

„No,“ - přidala se Jana. „To syfilida nebude.“

„Ty si to ovšem myslíš taky, že?“ - obrátila se vrchní sestra na Aničku. Jelikož z nich byla nejmladší, považovala ji automaticky za nejslabší článek řetězu.

„Já jsem si to myslela hned,“ - potvrdila jí Anička svoji vlastní diagnózu s takovou jistotou, až to vrchní sestru docela pobavilo.

„A co to tedy je, vy chytráckové?“ - zeptala se jich v domněnání, že shodí přede mnou jejich smysluplnou činnost tím, že své podřízené náležitě poučí. Vylovila z kapsy vlastní rukavici, s povýšeneckým výrazem ve tváři si ji navlékla a nato se pak jala zevrubně prohlížet můj úd jako čtvrtá v pořadí. Byla už přece jenom starší ročník; mohla mít něco kolem čtyřicítky a na svoji výšku byla nepoměrně tělnatější. Jak si k tomu mému údu dřepala, asi si trochu víc zmáčkla svoje břicho, takže se tou ztichlou místností ozval táhlý a na dámu dost hlasitý pšouk.

„Ách!“ - vyjekla překvapeně a honem se zvedala. „Rozpáral se

mi šev..."- stačila se nám ještě omluvit a potom už celá červená vyběhla ze dveří.

„Kdepak se jí asi ten šev rozpáral?"- podívala se po nás Olina významným pohledem. Svorně jsme vyprskli smíchem.

„Už sem dnes nepříjde,"- mínila Jana. „To by jí stud nedovolil,"- rozpitvávala ten nechtěný prdík své přímé nadřizené.

„My už musíme jít taky, ať to stíháme. Už tak jsme se tu dlouho zdržely a vrchní nás dneska bude obzvlášť kontrolovat,"- pobízela Olinu k odchodu. „Ty už si ho tady jistě vytřeš sama, že?"- zavtipkovala ještě ve dveřích na adresu své nejmladší kolegyňky. Když jsme zase osaměli, špitla Anička:

„Budeme ten výtěr přece jenom muset udělat."

„Já vím,"- vzdal jsem to, protože bych tomu stejně neušel.

I když se tuze snažila za pomoci svých jemných malých ruček, i když při tom sykala bolestí za mne, nic z toho nepomáhalo od nepříjemného pocitu, který vyvolává odběr bakteriálního materiálu speciální tyčinkou ze slizniční stěny uvnitř penisu. Kdybych byl věděl, co mě bude čekat, nenechal bych si to dobrovolně udělat ani od té nejkrásnější ženské na světě.

Kupodivu už primář nebazíroval na soupisce mých případných známostí a dal na slova vrchní sestry, že podle výskytu těch zvláštních fleků, kterými disponuji já, není možno přesně určit diagnózu choroby jako je stoprocentní syfilis.

Když přišly výsledky z laboratoře, tak se potvrdilo, co jsem už říkal od začátku - že jsem nechytíl žádnou pohlavní nemoc, ale že za to mohly skutečně ty pražce napuštěné sublimátem. Tím se ovšem moje léčba pozdržela a než si pan primář přiznal svůj poněkud ukvapený úsudek a začal mi ordinovat ty správné léky, rozmohla se moje alergie natolik, že pro samé pupínky už na mém těle nebylo vidět kousek čisté kůže. Nemohl jsem se ani holit, takže mi za tu dobu léčení narostl slušný plnovous. Co se týkalo těch tří sestřiček, se kterými jsem přišel do styku hned po mém přijetí do nemocnice, tak jsem záhy zjistil, že všechny tři už mají nějakého toho přítele a Olina dokonce pomýšlela na svatbu. Bylo mi to líto, protože to byly pěkné holky a já jsem tu měl spousty času na takové to bližší seznámení - nakonec můj penis už viděly, tak si mohly vytvořit představu, co můžou ode mne očekávat.

Jenomže čas ubíhal a jsem měl pořád ten problém s tou odpornou vyrážkou, která se nějak nechtěla nechat léčit a s neobyčejnou urputností se bránila ustoupit naordinované černé masti, kterou mi natírali celé tělo od hlavy až k patě. Penis jsem měl taky samé bolavé pupínky, které vždycky při čůrání a hlavně po něm nevýslovně pálily (a které náramně svědily i když byly v klidu).

Je zajímavé, jak jinak normálně fungující chlapi myslí prakticky neustále jenom na ten sex. Když se jim přihodí něco takového, jako teď mně, pak jejich hlavní starostí je co nejdříve vyzkoušet, jestli budou po této stránce fungovat i nadále bez nějakých větších problémů. Jenže co já, když žádnou hoku nemám a nemůžu tedy v podstatě ani vyzkoušet, jestli jo nebo ne? Takže mi nic jiného nezbývá než počkat, až nějaké ty jejich léky zaberou a srovnat se s touto skutečností, že pro nějaké období budu prostě nepoužitelný po všech stránkách.

Karel Václavíček

Přibližně čtvrtý nebo pátý den poté, co mě přivezli z Třebové na kožní oddělení do Svitav, mi přivedli na pokoj dalšího vojáka z našeho útvaru.

„Těbůh, Jakube!“- zahalekal hned u dveří, sotva mě spatřil. „To koukáš, co?“- celý až zářil tím zjištěním, že mě našel rovnou na první pokus (a nemusel jinak ten čas, který by tady jistě - aspoň podle něho zbytečně - proležel mezi nějakými chrchlajícími a smrdícími dědky, kteří se při pohledu na vojenskou uniformu určitě rozvzpomenou na svoji někdejší službu vlasti, když bojovali ještě za císaře pána a jeho rodinu). „Věděl jsem, že tě sem přivezli a tak jsem si říkal, že by nebylo špatné, kdybych se dostal k tobě na pokoj. Tohle přání se mi do puntíku splnilo, takže můžeme spolu pokecat, probereme sestřičky a tak. Aspoň nebude nuda, co?“

Marně jsem si vzpomínal, kde jsme se potkali, že se tak ke mně hlásí, ale protože jsem byl většinou mimo mateřský útvar, tak to musel být pravděpodobně jenom nějaký letmý kontakt.

„Jak to, že mě znáš? Ty jsi taky z Třebové?“- marně jsem se snažil vzpomenout, o koho jde.

„Cože?! Ty nevíš?“- divil se. „Já jsem přece Karel Václavíček! Ze čtvrté roty!“

„Ze čtvrté?“- v duchu jsem si začal představovat obličej kluků, které jsem z té části kasáren aspoň trochu znal, ale pořád mi to nic neříkalo. Kolik obličejů mi za ten čas, co kroučím vojnu, přešlo před očima! Vždyť se mnou manipulovali z místa na místo, pořád se něco dělo a pořád jsem byl v pohybu; tak kdo si má všechny ty kluky pamatovat?

„Vážně neznáš?“- jeho prvotní nadšení nad naším shledáním postupně opadávalo, když viděl, že jeho popularita nepřesáhla zdi budovy, kde ta čtvrtá rota sídlila. „No přece Chobot!“- snažil se všemožně povzbudit mou paměť.

„Jo tak! Chobot!“- konečně se mi rozsvítilo. „Ten, co má toho...“

„No to je dost, že sis vzpomněl, člověče!“- přikývl s hrdým výrazem ve tváři.

Tady bych se měl asi na chvíli pozastavit. Karel byl totiž

majitelem nadměrného přirození. Když říkám nadměrného, myslím tím opravdu tak nadměrného, že všichni mužští, kteří ho jednou viděli, tak z toho měli už nadosmrti mindrák. Až do této doby jsem to osobně nemohl ohodnotit, ale slyšel jsem od kluků, že mu ho jednou schválně přeměřili a ty zjištěné míry chtěli dokonce poslat i do Guinnessovy knihy rekordů, aby se vědělo, že i v tak malé zemičce, jakou Československo je, můžou vyrůst i ti největší ptáci na světě. Ten Karlův měl v klidu průmět šest celých a osm desetin centimetru a na délku pak čtyřicet pět a půl centimetru. Při ztopoření měl potom průměr osm centimetrů bez dvou milimetrů a mohl si na něj poskládat vedle sebe pětadvacet pětadvacetníků; pravdou ale je, že ten poslední se mu už na něj celý nevešel. Největší Karlovou parádičkou pak bylo to, že si ho mohl vsedě a v pohodě strčit do pusy (což dělal na počkání za krabičku cigaret značky Start). Tohle absolutně nikdo nedokázal a tak mu tuto schopnost všichni záviděli. Někteří kluci s lepším vybavením to sice také zkoušeli, ale i když si přitom vymýšleli různé krkolomné pozice, nijak zvlášť se jim nedařilo a byli spíš pro ostatní terčem posměchu. Karlovi se prostě nemohl vyrovnat nikdo. Jo, a tu přezdívku dostal pochopitelně kvůli tomu, protože kterýsi z kluků řekl, že to Václavíčkově přirození je mezistupněm ke sloním chobotům.

„A proč tě sem vůbec poslali?“ - zeptal jsem se a zároveň jsem ho také při jednom informoval, proč sem vlastně přivezli mě. „Já tady ležím kvůli vyrážce, jestli sis nevšiml. A víš, od čeho to mám? Aspoň tedy já si myslím, že to bylo z těch pražců, jak se z nich v tom horku odpařovalo to svinstvo. Pamatuješ přece, jak bylo několik dní po sobě takové to strašné horko? No tak se podívej, jak vypadám, tohle mi naskákalo po celém těle,“ - zvedl jsem si košili u pyžama a ukazoval jsem mu ty boláky na hrudníku i na zádech, aby viděl, že to mám opravdu všude.

„No to já mám to samé, jenomže se mi to ještě nerozlezlo tak jako tobě,“ - zkoumal Karel ten malý rozdíl mezi mojí a jeho vyrážkou. „Lapiduši měli ze začátku taky podezření na pražce, tak si mě nechali na ošetřovně. Ale když já jsem je zrovna tehdy nenosil, jenom jsem je podbíjel, tak nevím,“ - krčil Karel rameny.

„To je přece jedno, ne? Vždyť jsme v tom smradu byli všichni,“- dal jsem si hned obě ty věci do souvislosti. „Ty ses sice těch pražců přímo nedotýkal jako já, takže to na tebe působilo o něco později, než na mě, chápeš?“

„No, to je možné,“- souhlasil Karel. „Blbé bylo, že mě hned, co mi to vyrazilo po těle, nedovezli taky sem do Svitav, mohli jsme si aspoň spolu pokecat delší dobu,“- řekl a bylo na něm poznat, že mi trochu záviděl těch několik dní, co jsem strávil ve zdejší nemocnici bez buzerace, s civilním jídlem a obklopen pěknými sestřičkami. „Ale co, dobrá je každá chvílka mimo, kterou nemusíš být v té pakárně,“- nakonec hodil celou tu svoji záležitost za hlavu. Jasně, že měl pravdu. I když u Silničního vojska nebyla vyloženě špatná služba, makat se ale muselo dost tvrdě, aby se splnily normy a člověk přece jít sedřený do civilu nechce, tam se ještě napracuje až až.

Jak jsme si tak s Karlem povídali, sestra Jana nahlédla do dveří.

„Vojín Václaviček?“- zeptala se celkem zbytečně, protože Karel měl ještě na sobě uniformu, takže se nemohla splést; kromě toho jsme byli na pokoji sami dva a mě už přece znala. Ani nečekala na jeho souhlas a hned mu začala dávat instrukce. „Vzal jste si sebou pyžamo? Jo? Tak se převlékněte a uniformu mi pověste tady na ten věšák, já ji pak odnesu do šatny,“- nakázala mu, jak byla zvyklá z praxe. Karel se zatvářil zkroušeně.

„Když já žádné pyžamo nemám. Já jsem neměl ani potuchy, že si mám přivést z kasáren vlastní,“- omlouval se. Jana jenom pokývala hlavou.

„Mhm, tak já vám budu muset nějaké donést,“- došlo jí, že nemluví s civilní osobou, jak to bývá na tomto oddělení běžné.

„Človče, ty si tady žiješ jako v ráji!“- řekl nadšeně Karel, když odešla. „To jsou tady všechny sestřičky tak pěkné?“- vyzvídala.

„Abych ti pravdu řekl, tak jsem tady ještě nějakou vyloženě ošklivou neviděl, ale až uvidíš Aničku, tak to teprve budeš zírat!“- nabudil jsem jeho libido na Rozkošné děcko, které jsem si pochopitelně dosadil jako absolutní jedničku na pomyslný žebříček hodnocení vzhledu sester na zdeším oddělení svitavské nemocnice.

„No to jsem tedy zvědav,“- bylo na něm znát, že jsem ho tou informací potěšil a že už se v této chvíli tetelí nedočkavostí, až tu mnou vychvalovanou Aničku uvidí. Však počkej, hošánku, jak budeš slintat, pomyslel jsem si v duchu. Tak jako jsem slintal já, když jsem ji svlékal očima, ale pouze do té doby, dokud jsem se nedozvěděl, že už má nějakého šťastlivce, co nemusí nosit zelené vojenské sukno.

To pyžamo přinesla Jana Karlovi skutečně za pár minut. Ten si ho od ní vzal, chvíli jen tak civěl na kalhoty a pak se začal podezřele uculovat.

„Sestřičko, prosím,“- udělal na ni zkroušený obličej.

„No copak?“- Jana si možná myslela, že na tom nemocničním pyžamu našel nějakou závadu a tak si ho začala prohlížet ze všech stran. „Přišlo právě z prádelny, není roztrhané, tak co?“

„Jen jestli mi bude,“- Karel se zatvářil, jako že o tom pochybuje. Udělal to ale tak přehnaně, že jsem už dopředu začínal od něho tušit nějakou kulišárnu.

„Prosím vás, proč by vám nemělo být? Zatím se do nich vlezl každý, tak proč byste se do něho nemohl vejít i vy?“- kroutila sestra hlavou nad tím, co si to ten obyčejný voják vymýšlí. „Pyžama tu máme normalizovaná,“- dala mu najevo, že stejně nebude mít nic moc k vybírání, i když si ukáže na kterékoliv pyžamo z jejich skladu. „Chápu, že to zrovna nějak moc velký výběr není, ale máme to asi podobné, jako u vás na vojně, ne?“

„U nás je to možná mnohem horší,“- ubezpečil jsem ji, protože jsem si okamžitě vybavil, jak to bylo s prádlem na odloučeném pracovišti v Žamberku, když jsem tam fungoval jako písař, staršina a zástupce velitele dohromady. „To byste teprve viděla! Kolikrát vyfasujeme tak seprané pyžamo, že se málem rozpadá, ještě než do něho vsunete třeba jenom jednu nohu.“ To se ví, schválně jsem trochu přeháněl, aby neměla pocit, že to u nich je nějak obzvlášť špatné. Sestra Jana se ale toho hned chytila.

„Tak tomuhle nerozumím,“- řekla. „Když je to tak, jak říká tady Jakub, potom není důvod, abyste si nějak přehnaně vybíral.“ Vlastně mu tím kulantně naznačila ať bere to, co se mu dává - jenže Karel ten svůj nápad potřeboval dotáhnout do konce.

„Já jenom, jestli mi bude dobře v rozkroku,“- zašklebil se a přitom na mě zamrkal, abych byl ve střehu, až tu srandičku rozjede naplno. To už jsem ale věděl najisto, že se rozhodl tuto sestřičku - coby jistě zkušenou ženu - překvapit svým kolosálním vybavením.

„No, no,“- sestra Jana se na něho podívala napůl pochybovačně a napůl shovívavě. Už jsem ji slyšel, jak si v duchu nejspíš říká: známe takové vychloubačné a sebestředné chlápky. Mládeneček ani neví, jak takové pořádné chlapské přirození vypadá, dělá přede mnou ramena a sám zatím jistě nic moc. „Zatím pasovalo každému, tak bude určitě pasovat i vám,“- měřila si ho pobaveným pohledem a přitom letmo hodila očkem do míst, o kterých byla řeč. Jelikož jsem byl zvědavý na její následující reakci a od té chvíle, kdy mi Karel mrknutím naznačil, že také mě chce pobavit svým dosud utajovaným překvapením, tak jsem ji začal tím bedlivěji sledovat, abych ten její výraz nepřehlédl, až na něj dojde.

„No ale Karel je opravdu extratřída,“- přidal jsem se okamžitě na stranu svého spolubojovníka, abych v té nevěřící sestřičce nabudil ještě větší zvědavost. I když jsem to jeho přirození ještě sám na vlastní oči neviděl, tak na druhé straně jsem ani na chvíli nezapochyboval o jeho kvalitách, zvláště, když se to o něm všeobecně povídalo po celých kasárnách. A taky, nemohl jsem přece Janě dovolit, aby ho brala jako nějakého kecku, co si vymýšlí jenom proto, aby byl zajímavý. Tím hlavním důvodem, proč jsem to vlastně řekl, byla ta strašlivá nuda, kterou jsem na tomto izolovaném pokoji zažíval. A tohle přece mohlo vyvrcholit do pěkné psiny. No ne?

Karel mi vlastně svým nečekaným příchodem vítaně zpestril pobyt v této nemocnici. I když po celý ten čas neuměl zavřít zobák, nebyl mi tím nijak obzvláště protivný, jak by se na první pohled mohlo zdát. Kromě toho, že měl v rozkroku něco, co vypadalo jako pořádný kus inoveckého salámu, neuměl prakticky nic. Byl nešikovný až běda a on sám věděl, že domácí kutil z něho nikdy nebude. Moje sympatie si však získal hned tímto svým zahajovacím vystoupením před touto zdravotní sestrou, která si chtěla za každou cenu udržet odstup před pacientem, který byl navíc pouhým vojákem a tak se snažila být nad věcí.

Jenže to něžné pohlaví, jak často slýcháváme takovéto spojení, to má asi v životě nastaveno jinak než myslíme my, chlapi. A tak i tahle zdravotní sestřička už byla z těch našich narážek nahlodaná a pořádně žensky zvědavá - ale jenom kvůli tomu, aby se před námi neshodila, se stále ještě tvářila, že ví svoje.

„Abyste ho v tom, Jakube, nepodporoval,“- mrskla po mně naoko vyčítavým pohledem. I když kvůli té mé poznámce musela být ta její zvědavost vybičovaná na nejvyšší míru a chtěla by to Karlovo přirození vidět pokud možno co nejdřív, přesto si zachovala dekorum a počkala si, až k tomu bude oficiální příležitost vyplývající z její profese. „Vy, chlapi, jste totiž v tomto směru všichni stejní, víte?“- měla se k odchodu. „Ale počkejte, až vám za chvíli přijdu udělat výtěr, to vám spadne hřebínek,“- slibovala.

„Co mi přijde udělat?“- zeptal se Karel, když se za sestřičkou zavřely dveře a tak jsem mu musel dopodrobna popsat, co to všechno obnáší. Když slyšel, že mu strčí do močové trubice nějakou tyčinku, aby mohli odebrat vzorky a podle toho pak zjistí, na co ho mají léčit, vyvalil na mě oči a zaječel vyděšeně:

„To jako že oni mi na ten vzorek uždíbnou kus ptáka?“ Musel jsem ho uklidňovat, že stěry nejsou punkce a že se ten zákrok dá docela dobře přežít. Jenomže Karel už měl v hlavě nasazeného brouka a myslel jenom na to, aby nějakým nedopatřením nepřišel o tu svou chloubu.

Když se Karel po odchodu Jany při té naší debatě převlékal z uniformy do pyžama, tak hned jak si sundal kalhoty, mi bylo jasné, že fámy, které o něm šířili kluci na útvaru, skutečně nepřeháněly. Když jsem to jeho přirození uviděl, sám jsem musel uznat, že se mu absolutně nemohlo vejít do žádných trenýrek na světě, protože mu z nich vyčuhovalo přibližně jednou třetinou ven. Jeho konec se nacházel až někde těsně nad koleny, takže to označení chobot bylo skutečně trefné.

Sestra Jana si na Karla přinesla svoje nádobíčko nějak do půl hodiny poté, co nás nechala napospas, aby mezitím roznesla pacientům na zbývajících čtyřech pokojích na oddělení léky.

„Tak už jsem tu jenom pro vás,“- hlásila, jakmile se prosmýkla s pojízdným stolkem z chodby až k posteli mého spolupacienta.

Když začala nahřívat tyčinku nad plamenem, Karel se na mne úzkostlivě podíval.

„To nic, to vydržíš, mně to sestřička dělala taky tak,“- snažil jsem se mu schválně odpovídat konejšivým hlasem, abych mu dodal odvahy.

„Cože? Voják a třese se strachy jak osika?“- dobírala si ho Jana. „Tak a já jsem připravená,“- otírala tyčinku o kousek buničiny. „No jak to, že už nemáte ty kalhoty dávno dole?“- pobízela Karla k rychlejšímu reagování na její pokyny a přitom stačila vyplísit i mne: „Jak je to možné, Jakube, že jste mu už dávno neřekl, jak to tady chodí?“

„Nějak na to nedošla řeč,“- zatvářil jsem se jak nevinnost sama a přitom jsem v sobě dusil to napětí z očekávání její reakce, až uvidí tu Karlovu kládu.

„Zato ale teď aspoň jednomu z vás řeč určitě dojde,“- odpověděla mi se stejným náznakem špičkování, jaké předtím vyčítala u mne. Pochopitelně mluvila o Karlovi a tím ještě více podnítila moji zvědavost, co řekne, nebo jak se bude tvářit, až spatří toho jeho mimořádného macka.

Když se Karel postavil u nemocničního lůžka a nechal pyžamové kalhoty naoko ledabyle sklouznout až ke kotníkům, moje očekávání se vyplnilo do posledního puntíku, protože ten její úlek byl opravdu k pohledání. Vypadal tak přirozeně, že si myslím, že to na nás vůbec nehrála, jak by se nejspíš dalo předpokládat a také si myslím, že už tak vykulenou ženskou, jako byla v té chvíli ona, nikdy v životě neuvidím. (Sice mi ten Karlův penis na vteřinku připomněl tu dávnou situaci ve Vyhlídalově arboretu v Kostelci, když jsem se při hře na schovávanou přimotal skoro až k zahradnickému pomocníkovi Jarošovi, když si to střídavě rozdával s matkou mého bývalého spolužáka Mlčochovou a někdejší pekařkou Svobodovou, jenomže ten jeho byl proti Karlovu vskutku slabým odvarem.)

Chvíli na ten Kájův penis nevěřícně zírala, až jsem začínal mít dojem, že má hrozné nutkání si na něj sáhnout, aby se přesvědčila, že je to opravdu živá součást toho mužského těla, kterou má tak blízko před sebou a že to opravdu není nějaká gumová atrapa přilepená na patřičná místa kvůli efektu. Když ve zlomku vteřiny vstřebala to, co právě vidí, celý obličej se jí

hned rozzářil a ona jenom překvapeně vydechla:

„Jé!“

V tu chvíli mi připadala jako děcko, které je poprvé přivedeno k vánočnímu stromečku; tak z toho byla vyjevená. Nevím sice proč, možná to byla nějaká asociace nebo co, ale byl jsem v tom momentě na Karla náramně pyšný - a myslím si, že by na něho byli pyšní i všichni muži na světě kdyby o tom věděli.

„To je překvápko, co?“ - neodolal jsem, abych to Janě nenadal za tu její pochybovačnost. A ta sestra, která se předtím holebala, že už má něco za sebou a že takových už viděla habaděj, byla tou Karlovou chloubou docela vyvedená z míry.

„Božínku, to je neuvěřitelné!“ - střídavě se dívala na nás dva a oči jí přitom zářily. Napadlo mě, copak si tak asi ženy v takových situacích myslí - a v takovém okamžiku bych byl nejraději jasnovidcem.

„Co je na tom neuvěřitelného?“ - rozehrál Karel své extempore přehnaně ledabylým tónem. „Takhle mě prostě narostl a hotovo,“ - dodal a navíc ještě pokrčil rameny, aby jí naznačil, že on za to fakticky nemůže.

„No ano...jistě,“ - její touha po tom, aby si osahala ten Kájův nadstandardně vyvinutý penis byla tak velká, že si hned potom uvědomila, proč tu vlastně je a že nemá důvod, aby oddalovala ten okamžik, aby si to své tajné přání uskutečnila a vrátila se i se svými podstatně erotickými myšlenkami zpátky do reality. „Tak abychom udělali ten výtěr, ne?“ - začala otáčet v prstech už dávno vychladlou tyčinkou a já jsem si všiml, že si tentokrát ani nenavlékla gumovou rukavici.

Pozoroval jsem ji, s jakou něhou si při tom odběru počínala a také mi neušlo, že už jenom ta příprava trvala mnohem déle než u mne. Nebylo divu, že se Karlův penis při té zdlouhavé manipulaci začal topořit (pochopitelně k velkému nadšení sestry). Nevím, jak by to dopadlo, kdyby na tom pokoji byli sami beze mne, ale to už je jenom moje domněnka a spekulace. Třeba je ta zdravotní sestra zásadová a nikdy by svému muži nevěrná nebyla, ale když má možnost mít v rukou tak výjimečný instrument, o jakém (prý) sní miliony žen a dívek, tak kdoví, co se jí při takové příležitosti honilo hlavou?

Když bylo po všem a sestra Jana odešla se vzorkem do laboratoře, tak si Karel oddechl:

„Já jsem ti, člověče, myslel, že to bude daleko horší. Ono to tam uvnitř tak hrozně šimralo a ještě jak mi ho mačkala rukou, tak jsem měl co dělat, aby mi neztvrdl!“

„No, já jsem si myslel, že se jí to povedlo?“- domníval jsem se, že díky tomu, jak s ním sestra Jana manipulovala, tak způsobila jeho maximální erekci.

„Tys myslel, jako že se mi postavil?“- divil se naoko Karel a bylo z toho jeho projevu znát, jak je na ten svůj instrument pyšný. „Co tě nemá, to bylo jenom tak napůl. Kdyby se mi postavil úplně, tak to by teprve zírала.“

To, co mi právě řekl, mě dost šokovalo. Tak on ten jeho pták, co je proslavený na celém útvaru, může být ještě větší než teď? To jsem si nedovedl ani dost dobře představit, ale zároveň tím pádem ve mně začal hlodat pocit, že to, co vlastním já, je v podstatě nesrovnatelné, něco jako David a Goliáš, Pat a Patachon, nebo Laurel a Hardy. Byl jsem tím zjištěním tak frustrován, že jsem si připadal jako méněcenný, nebo ještě hůř, jako nějaký mrzák v sexuální oblasti. Jak budu s tímto pocitem fungovat jako chlap, když se někdy v budoucnu stane, že by o mě nějakým nedopatřením zakopla holka, která by se chtěla se mnou milovat? To jí mám říct promiň, ale musíš si najít někoho, kdo ho má většího, než já?

„Já jsem si celou tu dobu musel představovat, že jím špenát,“- vyrušil mě Karel z těch ponurých myšlenek, které mi kolovaly hlavou ohledně vhodné délky penisu.

„Cože?“- nepochopil jsem, o čem mluví.

„No špenát přece,“- prozradil mi tajemství, jakým způsobem se stimuluje, aby na sobě nedal znát vzrušení. „To je můj ověřený systém. Když nechci, aby se mi postavil, tak myslím na to, jak jím špenát, který už od dětství k smrti nenávidím. Aspoň u mě to funguje stoprocentně.“

„Tak to jsi potom docela jako ten Pavlovův pes,“- napadlo mě hned to nejznámější možné přirovnání o podmíněných reflexech. Chtěl jsem dodat ještě něco vtipného, ale byli jsme ve své debatě přerušení.

„Můžeme dál?“- ode dveří se ozval poněkud nesmělý, ale

příjemný ženský hlas a do místnosti nám zvědavě nakoukly dvě sestřičky. Jednu z nich jsem už znal i jménem, ale tu druhou jsem tady ještě nikdy předtím neviděl.

„Co byste ráda, Petruško?“- oslovil jsem tu, jejíž jméno jsem si zapamatoval, když mi primář diagnostikoval tu zapeklitou věc, co mi vyrazila po celém těle. Byla tím oslovením viditelně potěšená; byli jsme ve stejném věku a to si mladí lidé mezi sebou daleko lépe rozumí.

„No, Jana nám řekla, abychom se přišly podívat na tohoto nového pacienta,“- měřila si Karlíka zvědavým i očekávajícím pohledem zároveň. Bylo překvapivé, jakou rychlostí se roznese-la ta novina o Karlově chobotu, ale vzhledem k tomu, že šlo převážně o ženské osazenstvo (a jestli přičítáme jejich přirozenou zvědavost), tak se vlastně ani nebylo čemu divit.

„A co je jako na něm k vidění?“- připravoval jsem se na pěknou psinu. Pochopitelně jsem se jí chtěl také zúčastnit a tak jsem před nimi dělal, že nevím, co je sem hlavně přivedlo. „Vždyť je to docela obyčejný voják. No řekni jim sám, co je na tobě tak zajímavého?“- obrátil jsem se na Karla. Ten se hned chopil příležitosti, protože vytušil, že možná půjde ještě o větší legraci, než kterou jsme tady měli se sestrou Janou a proto vložil do své odpovědi přehnanou skromnost.

„Co já vím?“- přehnaně krčil rameny, aby tak naznačil, že její náhlý zájem jde mimo něj.

„Tak jsme tady!“- ozvalo se dalších několik hlasů za jejich zády. Napočítal jsem dalších pět sestřiček.

„Taky vás sem poslala Jana?“- ověřoval jsem si původce tohoto srocení zdravotnického personálu, jak se jinak nehezký těmto krásným kočičkám říká.

„No jasně! A kdo jiný, když mu dělala ty stěry?“- kývaly hlavickami a štěbetaly jedna přes druhou.

„To asi s takovou začneme vybírat vstupné,“- naznačil jsem jim, že by mohly za sebou zavřít. Jenomže to už se hrnul do našeho pokoje další chumel zvědavců, takže to ani moc nešlo. Na chodbě se pak ještě tlačilo a strkalo několik dalších lidí, které sem Jana na to Karlovo přirození nalákala a všichni hlučeli tak, že nebylo slyšet vlastního slova.

Musím říct, že to byl pro mne zajímavý poznatek. Pamatuji

si živě z civilu, že když k nám přišel do dílny ve fabrice třeba bezpečnostní technik a chtěl udělat školení, tak měli všichni najednou spousty jiné práce a školení absolvovali pouze učňové a směnový mistr. Ale tady, v nemocnici, když se jedná o něco pikantního a ještě k tomu z oblasti sexu, to je úplně něco jiného. Každý obzvlášť pozorně sleduje, aby mu nic neuniklo a všichni dohromady chytají každou, i tu nejbanálnější informaci, jenom aby měli přehled. No a když se tu shodou okolností u nich na oddělení vyskytla taková mimořádnost, jako je například tohle Karlíkovo originální nádobíčko, tak to už chtějí vidět naprosto všichni beze zbytku.

Ten všeobecný šum a hluk však netrval dlouho; na chodbě se totiž muselo dít něco neobvyklého, protože najednou všichni, co tu byli shromážděni, z ničeho nic utichli, dokonce se v tom malém prostůrku natlačili ke stranám a vytvořili jakýsi koridor, kterým tak při dobré vůli mohl jeden člověk dojít až ke Karlíkově posteli. A když jsem vzápětí uslyšel hlas toho člověka, který se sem blížil, věděl jsem hned, o koho jde - byl to sám pan primář z kožního. Útržkovitě jsem jenom zaslechl jak mluví s někým na chodbě o tom, že se zdržel u ředitele, takže nemohl být u příjmu toho dalšího pacienta z kasáren v České Třebové, ale to bylo zhruba tak všechno, protože vzápětí nato jsem ho už viděl vcházet k nám do pokoje.

„Tak se ukažte, vojíne Václavíčku,“ ozýval se už ode dveří svým typickým chrochtáním. Z tohoto jeho projevu mohlo pak celé osazenstvo kožního oddělení usoudit, že se dnes jejich představený nachází v mimořádně dobrém rozmaru. „Slyšel jsem, že prý vás matka příroda obdařila něčím opravdu mimořádným a jak mi tady všechna děvčata potvrdila, tak doslova jedinečným a hlavně pak nevídaným?“ - s posledním slovem stanul už těsně u Karla - tak přesně to měl na ten efekt vypočítané. Můj dočasný kolega však ještě s primářem nepřišel do styku a proto také ani nemohl vědět, o koho jde. Když ale viděl, že se všichni kolem něho usmívají, přičítal to spíš jejich zvědavosti na tu svoji chloubu, než povinným úsměvům personálu vůči svému nadřízenému a proto bodře prohodil:

„Vždyť to ani nestojí za řeč, pane doktore.“ Kupodivu tím

primáři zaimponoval a ten ho tedy vzápětí vybídl:

„Jenom zas nebuďte přehnaně skromný, Václavičku a klidně se nám tu předvedte.“

Po těchto jeho slovech byl už Karel zase ve svém živlu; moc dobře si totiž ozřejmil svými předchozími předváděčkami na útvary, jak může u diváků nabudit zvědavost a tak těch svých poznatků mistrně využíval. Vlastně v tom nebylo zas tak nic světoborného, stačilo pouze, aby chvilku dělal upejpavého a potom to naráz na diváky vybalil. Úspěch měl pak v každém případě zaručený.

„To jako...přede všemi?“- započal Karel svou hru tím, že se začal všelijak ošívát a tvářit se přitom velice zkroušeně.

„No samozřejmě!“- primář se rozhlédl po svých podřízených. „Že to chcete všichni vidět?“- zeptal se jich.

„Jistě, že chceme!“- ozvali se ti, co stáli primáři nejblíže. Kdo-si pak z druhé řady zahulákal:

„Ukázat!“

Ostatní se toho hned chytili a začali skandovat:

„Ukázat! Ukázat!“

„Tak vidíte, Václavičku, máte to marné, lid si to žádá, lid to chce. Ovšem nehleďte v tom nějakou perverzitu, že ano, tady jsme všichni zdravotníci, takže z čistě profesionálního hlediska...á!“- vzpomněl si najednou a dodal s omluvnou grimasou: „Uklízečky mohou jít samozřejmě po své práci.“

„Cože?! Zrovna v tom nejlepším?!“- ozvaly se zklamaně dva nebo tři ženské hlasy.

„No tak dobře, přemluvily jste mě,“- primář (který byl pořád ještě v dobré náladě) zvedl teatrálně ruce na obranu, aby jako všem kolem sebe naznačil, že se takové přesile vzdává. „Ale potom tedy nestůjte tam vzadu! Z té vzdálenosti toho zase tak moc neuvidíte,“- vybídl svůj pomocný personál a sám jim udělal místo vedle sebe. Nato se ony tři oslovené ženy ve žlutých pláštích protlačily až těsně k němu a jenom jejich tváře prozrazovaly, jak jsou tím jeho gestem poctěny.

Všechny tři uklízečky už mohly mít tak kolem čtyřicítky, možná i víc. Tehdy mi vůbec nešlo do hlavy, co z toho (z mého pohledu) tak staré vykopávky mohou mít, když se podívají na výbavu tak mladého kluka. Teprve až časem jsem na vlastní